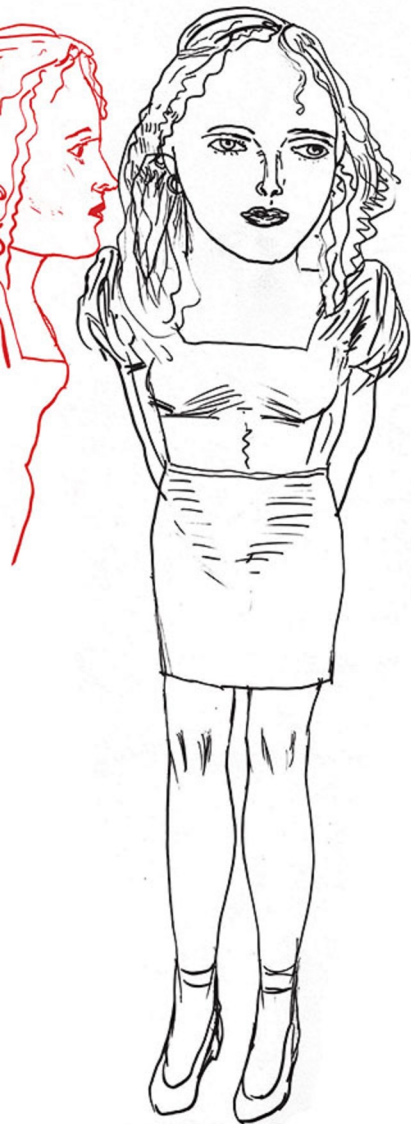

LEWIS CARROLL

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ
ΘΑΥΜΑΤΩΝ

πρόλογος - μετάφραση
Μένης Κουμανταρέας

σχέδια
Pat Andrea

LEWIS CARROLL

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ
ΘΑΥΜΑΤΩΝ

πρόλογος, μετάφραση: Μένης Κουμανταρέας
σχέδια: Pat Andrea

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως τροποποιήθηκε και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Κλασική Ξένη Λογοτεχνία
Lewis Carroll, *Οι περιπέτειες της Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων*
Τίτλος πρωτοτύπου: *Alice's Adventures in Wonderland*
Μετάφραση: Μένης Κουμανταρέας
Σχέδια: Pat Andrea
Σχεδιασμός έκδοσης: Αλέξης Βερούκας, Βασιλική Καμρίρη
Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος
Επιμέλεια, διόρθωση: Γιάννης Αντωνόπουλος
Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης
Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινοπούλου-Ρένεση
Copyright© για τη μετάφραση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη) και Μένης Κουμανταρέας, 2013
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Δεκέμβριος 2013
KET 8792 ΚΕΠ 1043/13
ISBN 978-960-16-5420-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	11
Παρέα στο χρυσαφένιο δείλι	29
Κεφάλαιο I	33
Κεφάλαιο II	47
Κεφάλαιο III	61
Κεφάλαιο IV	75
Κεφάλαιο V	93
Κεφάλαιο VI	107
Κεφάλαιο VII	125
Κεφάλαιο VIII	143
Κεφάλαιο IX	161
Κεφάλαιο X	177
Κεφάλαιο XI	195
Κεφάλαιο XII	211
Χρονολόγιο	227

ΒΑΘΙΑ ΣΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΟΥΝΕΛΙΟΥ

Η Αλίκη είχε απαυδήσει πια να κάθεται στην όχθη δίπλα στην αδελφή της με τα χέρια σταυρωμένα· μία ή δύο φορές είχε κρυφοκοιτάξει το βιβλίο που διάβαζε η αδελφή της, μα εκείνο δεν είχε ούτε μια ζωγραφιά, ούτε έναν διάλογο· «και σε τι λοιπόν χρησιμεύει ένα βιβλίο» σκεφτόταν η Αλίκη «σαν δεν έχει ούτε μια ζωγραφιά, ούτε έναν διάλογο;».

Έτσι, λοιπόν, βασάνιζε το μυαλό της να βρει μian απάντηση (όσο της το επέτρεπε η ζέστη της ημέρας που της έφερνε υπνηλία και την αποβλάκωνε), αν η ευχαρίστηση του να σιάξει κανείς ένα γιορντάνι μαρ-

γαρίτες άξιζε τον κόπο να την κάνει να σηκωθεί και να μαζέψει μαργαρίτες, όταν άξαφνα ένα Άσπρο Κουνέλι με κόκκινα μάτια την προσπέρασε τρέχοντας.

Αυτό καθ' εαυτό το γεγονός δεν ήταν δα κάτι τόσο αξιοσημείωτο, ούτε και της

Αλίχης της φάνηκε κάτι τόσο εξωφρενικό το ν' ακούσει το Κουνέλι να

μιλάει μόνο του: «Ποπό, τι έπαθα! Ούτε αύριο δεν φτάνω!»

(όταν αργότερα το ξανασκέφτηκε,

παραδέχτηκε ότι όφειλε να 'χει εκ-

πλαγεί, όμως εκείνη τη στιγμή τής

είχε φανεί απολύτως φυσιολογικό),

ωστόσο, όταν στ' αλήθεια πια το Κου-

νέλι έβγαλε ένα ρολόι απ' την τσέπη του γιλέκου

του, το συμβουλευτήκε κι έπειτα βάλθηκε να τρέχει

πάλι, τότε η Αλίχη τινάχτηκε πάνω, γιατί της

πέρασε σαν αστραπή η ιδέα απ' το μυαλό ότι ποτές άλλοτε δεν είχε δει κουνέλι που να έχει τσέπη γιλέκου είτε ρολόγι σ' αυτήν. Φλεγόμενη από περιέργεια πήρε το κατόπι του μέσα απ' το λιβάδι, κι ευτυχώς που πρόλαβε να το δει καθώς το Κουνέλι τρύπωνσε μέσα σ' ένα μεγάλο λαγούμι κάτω από τον φράχτη.

Ένα λεπτό αργότερα, να σου την κι η Αλί-κη μέσα, δίχως ούτε καν να συλλογιστεί με τι τρόπο θα 'βγαινε ξανά έξω.

Στην αρχή το λαγούμι προχωρούσε ολόγυρα σαν σήραγγα, όμως σε λίγο έπαιρνε απότομα να βαθαίνει, τόσο απότομα που, προτού καν η Αλί-κη προλάβει να σκεφτεί να σταματήσει, βρέθηκε να πέφτει μέσα σε κάτι που έμοιαζε να 'ναι ένα πολύ βαθύ πηγάδι.

Ἡ το πηγιάδι ἦταν τρομερά βαθύ ἢ εκείνη ἔπεφτε τρομερά αργά, μιας κι εἶχε ὅλον τον καιρό στη διάθεσή της, καθὼς ἔπεφτε, να ρίχνει ματιές γύρω της και να διερωτάται σαν τι ἄλλο ἐπρόκειτο να της συμβεῖ. Στην αρχή προσπάθησε να κοιτάξει χαμηλά και να διακρίνει προς τα πού πήγαινε, ὅμως παραήταν σκοτεινά για να μπορεῖ να βλέπει. Ἐπειτα ἄρχισε να κοιτάζει τα τοιχώματα του πηγαδιού και πρόσεξε πως ἦσαν γεμάτα ερμάρια και ράφια για βιβλία· σκόρπιους ἐδῶ κι ἐκεῖ ἐβλεπε κρεμασμένους χάρτες και ζωγραφικές. Στο πέρασμά της ἀπλώσε το χέρι και κατέβασε ἓνα βάζο ἀπὸ κάποιο ράφι· εἶχε την ἐπιγραφή «ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ», ἀλλὰ προς μεγάλη της απογοήτευση ἦταν ἀδειανό. Δεν θέλησε να πετάξει το βάζο ἀπὸ φόβο μην πέσει και χτυπήσει κανέναν, ἔτσι το βόλεψε μέσα σε κάποιο ἀπ' τα ερμάρια που συνάντησε στην πτώση της.

«Ὠραία» σκέφτηκε ἡ Ἀλίκη μονολογώντας «ύστερα ἀπὸ ἓνα τέτοιο πέσιμο, το να κουτροβαλήσω τις σκάλες θα μου φανεῖ ἀστείο! Για πόσο γενναίο κορίτσι θα με περάσουν ὅλοι στο σπίτι! Μπα, λέξη δεν θα ἴλεγα σε κανέναν, μακάρι να ἴπεφτα ἀπὸ τη στέγη του σπιτιού!» (που δεν ἀπείχε πολὺ ἀπ' την ἀλήθεια).

Βαθιά, ολοένα βαθύτερα. Δεν θα τέλειωνε καμιὰ φορά αὐτὸ το πέσιμο! «Ἀναρωτιέμαι πόσα χιλιόμετρα να διέτρεξα ως τα τώρα πέφτοντας» εἶπε δυνατά. «Θα πρέπει να πλησιάζω κάπου κοντά στο κέντρο της γης.

Για στάσου: αυτό θα σήμαινε, θαρρώ, έξι χιλιάδες χιλιόμετρα εις βάθος». (Γιατί, βλέπετε, η Αλίκη στην τάξη της είχε μάθει ένα σωρό παρόμοια πράγματα, και μολονότι αυτή δεν ήταν η ιδεώδης στιγμή για να κάνει επίδειξη στις γνώσεις της, μιας και δεν υπήρχε ψυχή για να την ακούσει, ωστόσο ήταν μια πρώτης τάξεως εξάσκηση.) «Μάλιστα, θαρρώ αυτή είναι η σωστή απόσταση – όμως άραγες σε ποιο Μήκος και Πλάτος να βρίσκομαι;» (Τι ήταν Μήκος και Πλάτος η Αλίκη ιδέα δεν είχε, όμως της φαινόταν πως ήσαν λέξεις που γεμίζουν το στόμα να τις λέει κανείς.)

Κι έτσι ξανάρχισε να λέει: «Διερωτώμαι κατά πόσο πέφτοντας θα διασχίσω τη γη! Σκέψου τι αστείο θα ήταν να 'βγαινα ανάμεσα σε ανθρώπους που να περπατάνε με το κεφάλι! Στους Αντιπαθείς, υποθέτω». (Κι αυτή τη φορά ήταν μάλλον ευχαριστημένη που δεν υπήρχε ψυχή ζώσα για να την ακούσει, μιας και η λέξη αυτή δεν ηχούσε καθόλου καλά στ' αυτιά της.) «Όμως θα πρέπει, ξέρεις, να τους ρωτήσω το όνομα της χώρας. Παρακαλώ σας, Κυρία, έχω την τιμή να βρίσκομαι στη Νέα Ζηλανδία ή μήπως στην Αυστραλία;» (Και πάσχιζε να υποκλιθεί καθώς μιλούσε – σκεφτείτε το καλά: Υπόκλιση την ώρα που πέφτετε από ψηλά! Θαρρείτε πως θα τα καταφέρατε;) «Και για τι ανίδεο κοριτσάκι θα με περάσουν, που ρωτώ τέτοια πράγματα! Όχι, ποτέ δεν κάνει να ρωτά κανείς· ίσως το δω γραμμένο κάπου».

Βαθιά, ολοένα βαθύτερα. Καθώς δεν είχε με τι άλλο ν' ασχοληθεί, η Αλίκη ξανάπιασε το κουβεντολόι. «Θαρρώ πολύ θα της λείψω απόψε της Νταιιάνας!» (Νταιιάνα, λέγανε τη γάτα). «Ελπίζω να θυμηθούν το πιατάκι της το γάλα στο απογευματινό τσάι. Χρυσή μου, Νταιιάνα! Πόσο θα 'θελα να βρισκόσουν μαζί μου εδώ! Πολύ φοβάμαι, βέβαια, πως δεν υπάρχουν ποντίκια δω πέρα, όμως θα μπορούσες να τσακώσεις καμιά νυχτερίδα, που, καθώς ξέρεις, μοιάζουν πολύ με τα ποντίκια. Άραγες όμως τρώνε οι γάτες νυχτερίδες;» Στο σημείο αυτό η Αλίκη άρχισε να νιώθει κομμάτι νυσταγμένη, και σαν μέσα σ' όνειρο συνέχισε να επαναλαμβάνει μόνη της: «τρώνε οι γάτες νυχτερίδες;», «τρώνε οι γάτες νυχτερίδες;» — και τότε τότε: «τρώνε οι νυχτερίδες γάτες;», γιατί, καθώς καταλαβαίνετε, όντας ανίκανη ν' απαντήσει σ' οποιαδήποτε από τις δυο ερωτήσεις, λίγο ενδιαφερε ο τρόπος που θα έθετε την ερώτηση τελικά. Ένωσε να γλαρώνει και είχε κιόλας αρχίσει να ονειρεύεται ότι περπατούσε χέρι χέρι με την Νταιιάνα, και ότι της μιλούσε σοβαρότατα: «Πες μου την αλήθεια, Νταιιάνα, έχεις φάει ποτέ σου νυχτερίδα;». Οπότεν ξαφνικά, μπαφ! μπαφ! βρέθηκε φαρδιά πλατιά πάνω σ' ένα δεμάτι ξύλα και ξερά φύλλα, και το πέσιμο σταμάτησε.

Ούτε γάτα ούτε ζημιά· η Αλίκη δεν άργησε να στυλωθεί στα πόδια της, και να κοιτάξει προς τα πάνω, μα όλα ήσαν κατασκότεινα· μπροστά της ανοιγόταν

άλλος ένας μακρύς διάδρομος και μπορούσε να βλέπει το Άσπρο Κουνέλι να τον διασχίζει διασπικτικά. Δεν υπήρχε λεφτό για χάσιμο: σίφουνας έγινε η Αλίκη και μόλις που πρόλαβε ν' ακούσει το Κουνέλι να λέει καθώς έστριβε στη γωνιά: «Ποπό, αυτιά και μουστακάκια μου, πόσο άργησα, θεούλη μου!». Η Αλίκη βρισκόταν πίσω του ακριβώς, όταν όμως έστριψε στη γωνιά, το Κουνέλι είχε γίνει άφαντο· βρέθηκε ολομόναχη μέσα σε μια μακρόστενη, χαμηλοτάβανη αίθουσα που τη φώτιζαν μια σειρά λάμπες κρεμασμένες από την οροφή.

Ύπάρχαν ένα γύρο στην αίθουσα όλο πόρτες, όμως όλες ήταν κλειδωμένες και, αφού η Αλίκη αλώνισε πάνω και κάτω, δοκιμάζοντας μια μια τις πόρτες, ξαναγύρισε αποκαρδιωμένη στο κέντρο της αίθουσας, σπάζοντας το κεφάλι της νά βρει με τι τρόπο θα μπορούσε να ξαναβγει.

Άξαφνα βρέθηκε μπροστά σ' ένα μικρό τρίποδο τραπέζι, φτιαγμένο όλο από συμπαγές γυαλί· πάνω του δεν υπήρχε τίποτα παρεξόν ένα μικροσκοπικό χρυσό κλειδί. Η πρώτη της σκέψη ήταν ότι πιθανόν θ' ανήκε σε μια απ' όλες τις πόρτες της αίθουσας· αλίμονο όμως, είτε οι κλειδαριές ήταν πολύ μεγάλες ή το κλειδί πολύ μικρό, έτσι που, μεγάλες μικρές, οι πόρτες δεν έλεγε ν' ανοίξει καμιά τους. Ωστόσο, στον δεύτερο γύρο, βρέθηκε μπροστά σε μια μικρή κουρτίνα που δεν είχε προσέξει πρωτύτερα. Πίσω της βρισκόταν μια

πορτίτσα που το ύψος της δεν ξεπερνούσε τα σαράντα εκατοστά· δοκίμασε το μικρό χρυσό κλειδί στην κλειδαριά και, ως εκ θαύματος, το κλειδί ταίριαξε!

Η Αλίχη άνοιξε την πόρτα και ανακάλυψε ότι οδηγούσε σ' έναν μικρό διάδρομο διόλου μεγαλύτερο απ' ό,τι το άντρο ενός κουνελιού: γονάτισε χάμω και κοιτάζοντας μέσα απ' τον διάδρομο αντίκρισε το ωραιότερο περιβόλι που μπορεί να φανταστεί κανείς. Πόσο λαχταρούσε να ξεφύγει από τούτον τον ανήλιαγο διάδρομο και να περιπλανηθεί ανάμεσα σ' εκείνα κει τα παρτέρια με τα πολύχρωμα άνθη και τα δροσερά σιντριβάνια! Αλλά δεν χωρούσε να περάσει ούτε καν το κεφάλι της απ' το κατώφλι της πόρτας. «Μα έστω κι αν το κεφάλι μου χωρούσε» σκέφτηκε η Αλίχη «δεν θα ωφελούσε σε τίποτα δίχως τους ώμους μου. Αχ, πόσο θα 'θελα να μπορούσα να διπλώνω όπως τα τηλεσκόπια! Θαρρώ, θα το κατόρθωνα, αρκεί μόνο να 'ξερα πώς να κάνω την αρχή». Γιατί, όπως βλέπετε, της είχαν συμβεί τόσα πολλά και απίθανα πράγματα, που η Αλίχη είχε αρχίσει να πιστεύει ότι, το δίχως άλλο, πολύ λίγα πράγματα στον κόσμο είναι ολωσδιόλου ακατόρθωτα.

Της φάνηκε πως ήταν άσκοπο να περιμένει μπροστά στη μικρή πόρτα, γι' αυτό ξαναγύρισε στο τραπέζι, σάμπως να διατηρούσε την ελπίδα ότι εκεί θα μπορούσε να βρει ένα άλλο κλειδί, ή τουλάχιστον έναν οδηγό για το πώς οι άνθρωποι διπλώνουν όπως τα

τηλεσκοπία. Τούτη τη φορά βρήκε ένα μικρό μπουκάλι («πάω στοίχημα ότι το μπουκάλι αυτό δεν ήταν εδώ προηγουμένως» είπε η Αλίκη) και γύρω στον λαιμό του μπουκαλιού ήταν μια χάρτινη ετικέτα, με τις λέξεις «ΠΙΕΣ ΜΕ» όμορφα τυπωμένες μ' ευανάγνωστα γράμματα.

Βέβαια, καλό ήταν που έλεγε «πιες με» μα η μικρή φρόνιμη Αλίκη δεν το 'χε καθόλου σκοπό να βιαστεί. «Όχι, θα κοιτάξω πρώτα» είπε «να δω μην τυχόν γράφει πάνω “Δηλητήριο”», γιατί είχε διαβάσει κάμποσες σκαμπρόζικες ιστορίες για παιδιά που είχαν καεί ζωντανά και φαγωθεί από άγρια θηρία, κι άλλα παρόμοια δυσάρεστα, κι αυτά όλα γιατί δεν εννοούσαν να θυμηθούν τις απλές προειδοποιήσεις που οι φίλοι τους τους είχαν απευθύνει, τέτοιες όπως: ότι μια καυτή μασιά θα σε κάψει αν την κρατήσεις για πολλή ώρα, και πως σαν κόψεις βαθιά πολύ το δάχτυλό σου με μαχαίρι, εκείνο συνήθως αιμορραγεί, κατά τον ίδιο τρόπο όπως είχε κατά νου πάντα ότι σαν παραπιείς από ένα μπουκάλι που επιγράφεται «Δηλητήριο» είναι σχεδόν βέβαιο πως αργά ή γρήγορα αυτό θ' αποβεί ολέθριο.

Ωστόσο, επειδή το μπουκάλι αυτό δεν είχε την επιγραφή «Δηλητήριο», η Αλίκη δοκίμασε το περιεχόμενο, καθώς μάλιστα το 'βρε νόστιμο πολύ (στ' αλήθεια, ανάδινε ένα είδος άρωμα ανάμεικτο από τάρτα κεράσι, κρέμα βανίλιας, ανανά, ψητή γαλοπούλα, καραμέλα

και ζεστή βουτυρωμένη φρυγανιά), δεν άργησε να το πιει μονορούφι.

«Τι παράξενο συναίσθημα» είπε η Αλίκη «θαρρώ πως διπλώνομαι σαν τηλεσκόπιο».

Κι έτσι συνέβαινε στ' αλήθεια. Το ύψος της τώρα δεν ξεπερνούσε τα εικοσιπέντε εκατοστά και το πρόσωπό της φωτίστηκε από τη σκέψη ότι είχε πια το κατάλληλο μπόι για να μπορέσει μέσ' απ' τη μικρή πόρτα να περάσει στ' όμορφο περιβόλι. Παρ' όλα αυτά, έκανε λίγα λεπτά ακόμα υπομονή να δει αν επρόκειτο

να μικρύνει κι άλλο· ένιωθε όσο να 'ναι ανήσυχη. «Γιατί δεν αποκλείεται, ξέρεις, στο κάτω κάτω της γρα-

φής» είπε η Αλίκη μονολογώντας «να σωθώ τελικά σαν το κερί. Διερωτώμαι με τι θα 'μοιαζα τότε». Και προσπάθησε να φανταστεί πώς είναι μια φλόγα από κερί αφού το κερί σβήσει, μιας και δεν μπορούσε να θυμηθεί να 'χει ποτέ της δει παρόμοιο πράγμα.

Ύστερα από λίγο, αφού είδε ότι δεν συνέβαινε απολύτως τίποτα, αποφάσισε να ξεκινήσει για το περιβόλι χωρίς άλλη αναβολή· όμως, τι κρίμα, η καημένη η Αλίκη! Μόλις έφτασε στην πόρτα, ανακάλυψε πως είχε ξεχάσει το μικρό χρυσό κλειδί, κι όταν γύρισε στο τραπέζι να το γυρέψει, κατάλαβε πως της ήταν αδύνατο να το φτάσει· μπορούσε να το βλέπει πεντακάθαρα μέσ' απ' το γυαλί, κι έβαλε τα δυνατά της να σκαρφλώσει πάνω σ' ένα απ' τα πόδια του τραπεζιού, όμως παραήσαν γλιστερά. Έτσι, αφού απόκαμε πια απ' την προσπάθεια, το κακόμοιρο το μικρό κάθισε χάμω κι έκλαψε.

«Άντε, δεν ωφελεί σε τίποτα να κλαις έτσι!» είπε η Αλίχη στον εαυτό της για να τον συνεφέρει. «Το καλό που σου θέλω σήκω αμέσως και δίνε του!» Κατά κανόνα έδινε στον εαυτό της εξαιρετες συμβουλές, (μολονότι σπάνια τις ακολουθούσε) και καμιά φορά τον επέπληττε με τέτοια αυστηρότητα, που έκανε τα μάτια της να δακρύζουν· μια φορά, μάλιστα, θυμήθηκε ότι είχε δοκιμάσει να τραβήξει τα ίδια της τ' αυτιά επειδή είχε κάνει μια ζαβολιά στο παιχνίδι του κροκέ που έπαιζε με αντίπαλο την ίδια· μιας και τούτο τ' αλλόκοτο παιδί αγαπούσε πολύ να υποκρίνεται πως ήταν ταυτοχρόνως δύο πρόσωπα. «Όμως σε τι ωφελεί πια» σκέφτηκε η καημένη η Αλίχη «να υποκρίνεσαι πως είσαι δύο πρόσωπα! Εδώ κατάντησες να μη φτάνεις ούτε για μισή μερίδα!».

Το μάτι της δεν άργησε να πέσει πάνω σ' ένα γυάλινο κουτάκι που βρισκόταν κάτω από το τραπέζι· το άνοιξε και βρήκε μέσα ένα μικροσκοπικό κέικ, με ωραία γραμμένες πάνω του με σταφίδες τις λέξεις «ΦΑΕ ΜΕ». «Καλά λοιπόν, ας το φάω» είπε η Αλίχη «αν είναι να με κάνει να ψηλώσω θα μπορέσω να φτάσω το κλειδί, αν πάλι με μικρύνει, τότε θα μπορέσω να συρθώ κάτω από την πόρτα· έτσι κι αλλιώς θα μπω στο περιβόλι, αδιαφορώ παντελώς για το τι απ' τα δυο πρόκειται να συμβεί!».

Έφαγε ένα μικρό κομμάτι και είπε γεμάτη αγωνία στον εαυτό της: «Από πού; Από πού;» βαστώντας το

χέρι της πάνω απ' το κεφάλι της για να νιώσει προς ποια κατεύθυνση μεγάλωνε, και προς μεγάλη της έκπληξη ανακάλυψε ότι έμενε η ίδια όπως και πριν. Κατά κανόνα αυτό συμβαίνει πάντα όταν τρώει κανείς κέικ, αλλά η Αλίκη είχε τόσο πολύ συνηθίσει στην ιδέα να μην της συμβαίνουν άλλα παρεκτός πράγματα ασυνήθιστα, έτσι ώστε μια ζωή που τραβούσε πάνω στα ίδια αγνάρια να της φαίνεται τρομερά πληκτική και δίχως νόημα.

Έτσι, λοιπόν, στρώθηκε χάμω και δεν άργησε ν' αποτελειώσει το κέικ.

